

мина и не се обади. Още въ първата битка билъ ударенъ съ куршумъ въ челото... Майка му не можа да го прѣжали. Не мина дълго и почина. Останахъ самъ съ малкото сираче. Дадохъ да го гледатъ въ чужда къща. А тамъ — много дѣца. За кое първо да се грижатъ, за своитѣ или за моето. Отъ лошо гледане разболѣ се Звѣзданка и душицата ѝ литна при Бога. Останахъ самъ да ги оплаквамъ... Частъ отъ имота подарихъ на църквата за беднитѣ и на училището. Останалата — продадохъ и прибрахъ паритѣ... Взахъ тояга, прѣкръстихъ се и тръгнахъ да странствувамъ. Така искахъ да задуша мжката, която миръ ми не дава... И казахъ си: дѣто скончавнитѣ си, ще остава спечеленото...

Дѣдо Генко. — Какъ се казваше братъ ти?

Дѣдо Прою. — Георги, но на галено му викахме Генко.

Дѣдо Генко. — А твойто име не е ли Проданъ?

Дѣдо Прою. — Така съмъ кръстенъ, но отъ тогава и до сега ми викатъ Прою... Ти отъ дѣ знаешъ, че така ме викатъ?

Дѣдо Генко. — Баща ти казваха Стою, а майка ти — Сребра.

Дѣдо Прою. — Кой си ти, който познавашъ нашия родъ?

Дѣдо Генко. — Сестритѣ ти не казваха ли се Латина и Траяна? (Мълчание). Спомнишъ ли си какъ твоя буенъ братъ падна отъ сливата въ двора и си счупи главата, ей тука, на това мѣсто. (Показва му на главата си).

Дѣдо Прою. — (Съ онудване). На сжщото мѣсто, сжщия бѣлегъ... Боже мой, кой си ти?

Дѣдо Генко. — Спомняшъ ли си, когато братъ ти бугна въ вира турчето Исмаилъ, защото бѣше счупило стомнитѣ на Латина, а тебе бѣ набилъ? И ако не бѣха се намѣрили хора, да го извадятъ, щѣше да се удави!

Дѣдо Прою. — Да не си ти моя братъ, когото мислятъ за убитъ прѣзъ възстанието?

Дѣдо Генко. — Богъ е великъ и милостивъ! Той събра на тая знаменита вечеръ слѣдъ дълга раздѣла двама братя... Прою, това съмъ азъ — братъ ти Генко.

Дѣдо Прою. (Просълзень). — Моя рожденъ братъ! (Прегръщатъ се).

Баба Гължбина. — (Кръстейки се). Какви работи, Господи! Какви чудни работи!

Дѣдо Генко. (Къмъ баба Гължбина). — Ето деверъ ти! (Къмъ сина си и снаха си). Ето чичо ви! Цѣлувайте му ржка, (Всички се изреждатъ и цѣлуватъ ржка на дѣдо Прою).

Дѣдо Прою. — Да бжде благословено името на Бога, който никога не е вдигалъ милостъта си отъ насъ.

Дѣдо Генко. — Моя домъ е и твой домъ, брате.

Дѣдо Прою. — И нека Богъ го закриля на вѣчни врѣмена.

Всички. — Аминъ!